

Arvisura-igazszólás

1998. április 21-én a Magyarok Házában különös könyv ismertetésére hívta össze az érdeklődőket Püski Sándor. A színházterem pódiumán öten foglaltak helyet: Püski Sándor, Paál Éva, Bolyky János, Kiszely István és Lakatos Zoltán.

Paál Éva a gyermekkori és későbbi emlékeit idézte fel édesapjával kapcsolatban, aki szabad ideje nagy részében az írógépén kopogtatott. Bolyky János a szerkesztés menetéről, módszereiről számolt be. Paál Zoltán személyét, személyiségét Lakatos Zoltán, a szerző egykori háziorvosa, akit az arvisurák is erősen megérintettek, hozta a hallgatóság részére emberközelbe. Kiszely István antropológus szerint az arvisurák megjelentetésével igazgyöngyöt szórtunk a disznók elé - utalva ezzel a várható (hivatalos) kritikára. Paál Zoltán ózdi kohással magam is szoros baráti, hogy úgy mondjam apa-fiúi kapcsolatban voltam 1971-től haláláig. Ontotta magából az anyagot és küldte mindenkinek, aki érdeklődött és kérdezett. Mi, tanítványai és barátai pedig tovább gépeltük, fénymásoltuk, gyűjtöttük. Harkai István vezetésével 1977-ben két kisebb példányszámú "házi" kiadást sikerült megjelentetni. Többen őriztük tehát a „parazsat”, amit végül is Bolyky Jánosnak és szponzortársainak sikerült lángra lobbantani a Püski Kiadó segítségével. Minden elismerés az övék!

A magyar őstörténet-kutatásnak két fő vonala van. Az egyik szál a kutatóé, tudósoké, a másik Paál Zoltáné. A tudományos munkák közül az utóbbi években kiemelkedik Götz László "Keleten kél a nap" című átfogó műve, amit szintén Püski Sándor, a nemzet újkori napszámosa jelentetett meg 1994-ben. Természetesen másoktól is jelentek meg értékes könyvek (László Gyula, Bakay Kornél, Kiszely István, Sebestyén László, Csomor Lajos stb.), de a „finnugor” őstörténet-kutatás zsákutcájára, az iskolákban, egyetemeken tanított magyar őstörténet hiányosságaira, elavultságára, sőt hamisságára Götz László mutatott rá legrészletesebben és legalapvetőbben, mind szakmai, mint tudománytörténeti szempontból. Őstörténetünk másik vonala Paál Zoltáné, ami az általa írt arvisurákban tárul fel. Ez nem hivatásos, nem "hivatalos" kutatói munka eredménye, hanem a szerző által teremtett óriási és csodálatos regevilág. Sok tudományos (és áltudományos) könyv elolvasása után miért tekintjük mi mégis az arvisurákat a leghihetőbb, legeredetibb magyar őstörténetnek? Azért, mert tudományos megérzésünk szerint ez áll legközelebb az egykori valósághoz. Paál Zoltán, Zoli bácsi nagy ismeretanyaggal rendelkezett, mint általában a kutatók is. Becsületos magyar palóc ember volt, s emellett, hogy tudása legjavát adta, ezt sajátos, titokzatos módon egészítette ki és ötvözte egységes rege folyammá. Ezt bárkinek jogában áll ellenőrizni, valószínűsíteni, "munkahipotézisnek" elfogadni, vagy elvetni. Meggyőződése, hogy a szkíta, hun, avar (és távolabbi) kapcsolatainkat az arvisurákban találjuk meg legeredetibb formájukban. A nagyközönségnek, a fiataloknak ezt kellene olvasniuk, ha őstörténetünkhöz közelebb akarnak férkőzni.

A finnugor beállítottságú nyelvészekről, történészekről magyar őstörténetet soha nem fogunk kapni, s ennek mélyenható okai vannak. Ők már honfoglalóink közvetlen elődeit is kazár rabszolgaságra vetették, legalábbis a médiumokban - ha valaki figyelemmel kísért a milleszázadok műsorait. Lelkes lovasainkat még véletlenül sem a csodaszarvas földjéről/országából indították útnak, hanem Baskíriából, mintha az lett volna az őshazánk (igaz, közelebb esik a mondvacsinált, elfogadható bizonyíték nélküli finnugor őshazához...). Amint azt Götz László és mások kimutatták, a finnugor beállítottságú őstörténet írók tudományossága csak látszat. Ők tehát kutassák, „tökéletesítsék” tovább a valóságban sosem létezett finnugor ősnép és ősnyelv általuk felállított szabályosságait, mi pedig olvassuk

az Arvisurát! Amely hihető, szép és magyar. Higgyünk inkább a látó Paál Zoltánnak, akit a táltos sors azzal vert-áldott meg, hogy hun-magyar őstörténetet írjon. Akik közelről ismertük, tudtuk, hogy igaz emberismerő, akinek a nagypolitikára is évezredes rálátása van. A valóságban pedig egy volt a 996 rovósámán közül, aki a 348. arvisurát meg-énekelte", "lerótt".

Szili István

51. oldal

Demokrata 1998/19